

SOKOLÍK

Nepravidelný zpravodaj TV Sokol Mníchov

Uvnitř tohoto vydání:

Slovo starosty	1
Muzeum hraček	2
Návštěva Pražského Hradu	3
Na shledanou v Oetzu	5
Turnaj v Basileji	7
Sokol—úryvek z knihy	8
Po stopách Káji Mařka	11
Sokol Cup Mníchov 2005	13
Kalendář akcí	16

Milé sestry a milí bratři,

nadešel konec roku, pro naši jednotu konec velice úspěšného roku. Z počátku jsme měli problémy se soudními obsílkami řádně odvoleného starosty. Na tyto obsílky jsme byli nuceni reagovat pomocí právníků, což odčerpalo z naší pokladny značný obnos peněz. Posléze se vše uklidnilo, takže jsme se mohli intenzivněji věnovat sportovní a kulturní činnosti. Na akce pořádané naší jednotou můžeme být právem hrdi. Určitě si na jiném místě Sokolika o nich přectete. Zkrátka a dobře. Mám - a věřím, že i vy máte - dobrý pocit z vykonané práce. Je to zásluhou nás všech, každý přiložil ruku k dílu podle svých možností.

Problém s odvolenými a ze Sokola vyloučenými funkcionáři nadále trvá. Podobnost a zaměnitelnost zcizeného názvu je neúnosná. Nejvýrazněji je to vidět na webových stránkách. Naše jednota: www.sokol-muenchen.de. Nová jednota, která není členem Světového svazu sokolstva: www.sokol-muenchen.com. Proto jsem se ani nemohl divit, když nás na Řípu, při akci Kameny, oslovili bratři otázkou: - A která jednota je ta pravá? - Odpověděl jsem: - Vidíte někoho z jiné mnichovské jednoty než z té, která vyvíjí činnost již přes 30 let?

Naším největším úspěchem je vnitřní bratrská jednota a nábor nových mladých členů.

Naše jednota má 65 členů a vyvíjí bohatou činnost. Míním tím konkrétní akce a neplané řeči sloužící jen k propagaci. A propagaci naší jednoty jsme trochu zanedbali. Vždyť akcí - a velice úspěšných akcí - jsme měli mnoho. I časopis SOKOLÍK se mohl dát na naše webové stránky. Bylo to opomenutí, které musíme napravit. Nestačí, aby jednota byla aktivní. Svou činnost by měla sdílet i ostatním sokolským jednotám.

Naším největším úspěchem je vnitřní bratrská jednota a nábor nových mladých členů. Profesionální cvičitelka nás vždy pořádně protáhne. Volejbal se už nepinká, ale hraje. I výbor jsme omladili a to se ukázalo nejlepším řešením. Nebáli jsme se předat zodpovědnost na mladší, dynamičtější členy.

Směr a cíl, jak nás učil Miroslav Tyrš, jsme zvolili správně. Doufám a věřím, že se od něj neodkloníme.

Muzeum hraček

Na začátku bylo několik Ivanových slov o tom, jak všechno začalo, sklenička Becherovky na uvítanou a naše zvědavé očekávání. Stojíme v Muzeu hraček, okolo nás se protahují turisté s fotoaparáty a děti lepí nosy na vitríny. Kam oko dohlédne, všude jsou hračky. Panenky s hlavami z porcelánu i vosku a jejich krásně zařízené pokojíčky, plechové vláčky, modely domů, aut a letadel, plyšová medvídci - hračky, se kterými si za posledních sto padesát let hrály stovky dětí. Teď tu sedí pěkně upravené a vymydlené, pyšně se tváří ve svých skleněných vitrínách a člověku se chce zeptat, kolikrát už slyšely větu "Jé, to jsem měl taky!", po které následuje téměř

neslyšné "Kde ono to vlastně zůstalo?" To jsou otázky, které asi proběhnou hlavou každému, kdo objeví v tom krásně sentimentálním seskupení i něco ze svého dětství.

S tím jsem si přeci hrála, že jsem si to neschovala, mohla jsem mít základ.... Musí být krásný pocit, jít do bývalého purkrabství Pražského hradu jako domů, mezi opatrované a obdivované hračky, pozorovat nadšené děti a spokojené se usmávající rodiče.

Tak zase zpátky na zem. To, že jsem měla medvídka se stokrát přišíváním uchem, je bohužel na základ pro muzeum málo, to je mi s Ivanovým vyprávěním o aukcích a téměř detektivních

pátracích akcích po nových exponátech, čím dál jasnější. Vykuleně koukám na Ivana, který vypráví o hračce, o kterou měla ohromný zájem Grace

Kelly, její sekretář pravidelně psal Steigerovým a pokoušel se ji pro ni získat. Dívám se zblízka, o co že měla krásná kněžna takový zájem a vidím malého, plechového cyklistu s velkým osudem.

Procházíme muzeem, pod námi je Zlatá ulička plná turistů, okolo nás knoflíková očička a hračky na klíček, ukazujeme si, co ten druhý přehlédl, a žasneme. V horním patře nám vyrazila dech ohromná expozice panenek Barbie. Tahle nohatá kráska, sen všech holčiček, je tu k vidění ve všech možných rolích. Jako letuška, vysokoškolačka v univerzitní uniformě, dokonce s kamarádkou, jejíž jméno jsem hned zapomněla. Je tu i Barbie oddaný přítel Ken, dokonce Jaromír Jágr a Spice Girls patří do rodiny téhle milované i zavrhané blond'até panenky. Eva a Ivan umějí o svých hračkách krásně vyprávět, je moc příjemné, když je někdo tak zaujatý svým dílem. Jsou-li tím dílem navíc hračky, věci každému člověku milé, je to o to příjemnější.

Myslím, že můžu říci ještě jednou a za všechny - Evo a Ivane, děkujeme za krásný den na Praž-

ském hradě.

Martina Korcánová

Zpráva o mnichovských Sokolech na Pražském Hradě

Věnováno všem, kteří si nepsali poznámky a zapomněli, co všechno viděli.

Mezi cizáky, s převlečníky přes ruku, pod prezidentským balkónem na třetím nádvoří Pražského hradu, by odhalil bystrý pozorovatel i jisté prvky domorodého odění. Nuže sešlo se nás více nežli bylo ohlášeno, kolem třiceti dospělých Sokolů zkrášlených sokolskými vázankami a šátky, a několik malých Sokolíků. Pozvání k prohlídce veřejnosti nepřístupných sálů, schodišť a zákoutí neodolal nikdo.

Již ve dvoraně zvané Šatna jsme se setkali s prominenty: s vetkaným Antoniem a Kleopatrou, se španělským rytířem a infantem, postavami vytvořenými dnes již polozapomenutým vídeňským malířem ze sedmnáctého století. Šatna vlastně měla být námi posledním navštíveným salónekem. Proč jsme započali prohlídku zde, tedy tam, kde

kův synoveček přidal zamlžený otisk malých prstíků na intarzie stolku.

Neodolatelnou krásu majolikových kamen a zlačených lustrů z 18. století Zrcadlového salónu doplnilo i působivé zrcadlení našich jednou týdně trénovaných postav. Nejstarším Sokolům, pamatujícím protektorát, sál připomenul pracovnu prezidenta Emila Háchy.

V Malém salóнку dekorovaném Brandlovým obrazem apoštola sv. Pavla, přímo pod výmluvným obrazem italského mistra zobrazujícího zámožného starce s mladou krásnou a poloobnaženou ženou, mi v kapse zazvonilo. Průvodkyni paní Míkové se zachvěl hlas. Abych nerušil, uchýlil jsem se do sousedního Salóнку s krbem, jehož původní zařízení bylo zničeno požárem v roce 1855, takže dnešní výzdoba je novější. Nábytek v salóнку je novobarokní a od svého

vzniku zaslechl již mnoho plánů a intrik.

jsme ji měli ukončit a nikoliv na Širokém vstupním schodišti, vědělo jen několik zasvěcenců a mezinárodně vyhlášená průvodkyně vzácných návštěv paní Míková.

Společenský salón sloužící až do časů první republiky jako velká společenská jídelna, dnes užívaná ke státně reprezentačním účelům, vyústil do malé jídelny audienčního Hudebního salónu s gobelíny z cyklu "Světadíly". Tyto, položené vedle sebe, by pokryly podlahu naší mnichovské tělocvičny a ještě by zbylo. Od roku 1791 byl salón audienčním územím císařovny. Čalounění sedacího nábytku ve slohu druhého rokoka vyzkoušely dcerky Tomáše Hinšta, náčelní

Skleněný salón, do něž už mezitím vstoupila naše výprava, se ze všech reprezentačních místností nachází nejbližší k bytu pana prezidenta. Salón býval od roku 1791 ložnicí císaře a císařovny, později tam byla ložnice ovdovělého císaře Františka Josefa I. V období první

... objevil se ve dveřích nečekaně pan prezident Václav Klaus

Hromové NAZDAR pod rozechvělým povelem starosty Jana Trunčíka vyvedlo z míry jen ochranku a několik skleněných tabulek v oknech.

Náčelnice Eva Steigerová předala hlavě státu sokolskou vázanku a nejnovější číslo časopisu SOKOLÍK.

republiky sloužil jako pracovna prezidenta Edvarda Beneše. Trůnní sál s centrálním obrazem korunovace Ferdinanda V. českým králem nás uvedl do Brožíkova salónu s rozměrným obrazem "Poselství krále Ladislava Pohrobka k francouzskému dvoru" a opodál v Habsburském salónu jsme mohli obdivovat rodovou galerii obrazů císa-

řovny Marie Terezie. Nyní bylo opět na řadě vstoupit do Skleněného salónu, ale paní Míková dala přednost komunikačním prostorům Janákovy haly a Oktogonu, bývalé osmiboké dvorní kapli, která byla při tereziánské přestavbě Nového paláce zrušena a náhradou za ni byla na druhém nádvoří postavena kaple sv. Kříže.

Do široké chodby, dekorované obrazy s náměty námořních bitev, vzniklé roku 1600 při původní románské hradbě, dříve místem uložení bohatých Rudolfových sbírek, jsme jen nahlédli, neboť nyní pro změnu v rukou průvodkyně zazvonil mobil, dáma zčervenala a prozradila, že nám zapoměla ještě něco ukázat ve Skleněném salónu. Sotva jsme se poslušně rozestavěli do polokruhu, objevil se ve dveřích nečekaně pan prezident Václav Klaus. Hromové NAZDAR pod rozechvělým povelem starosty Jana Trunčíka vyvedlo z míry jen ochranku a několik skleněných tabulek v oknech. Překvapení se povedlo.

Čtvrthodina uplynula, z počátečního rozpačitého okukování se vyvinul přátelský družný rozhovor. Václav Klaus si nás prstem přepočítal a s uznáním se podivil nejen naší hojnosti, ale i více nežli stoleté tradici

mnichovské Sokolské jednoty. Rozpomenul se na své návštěvy u českých přátel v Mnichově, na posezení v Biergarten i na časy, kdy v Mnichově reprezentoval české košíkáře na vysokoškolském turnaji. Přišla řeč i na čerstvé voňavé preclíky s máslem, na "vajsvuřty" i "vajsbír". Náčelnice Eva Steigerová předala hlavě státu sokolskou vázanku a nejnovější číslo časopisu SOKOLÍK. Pak nám pan prezident nečekaně navrhl, abychom se na památku společně vyfotografovali. Fotoaparátu se ujala slečna Linda, prezidentova asistentka, protože na společném snímku s panem prezidentem nikdo nechtěl chybět. Rozloučili jsme se potleskem.

Nový sál postavený v letech 1597-98 architekty Gargolimi pro Rudolfovy proslulé umělecké sbírky i jeho pozdější pseudobarokní úprava pod dojmem setkání již jako by ztratil na svém lesku. Ani vysoká odvážná konstrukce krovu Španělského sálu s původní renesanční štukovou výzdobou a řadou nástěnných zrcadel už se nezdála tak vysoká ani odvážná. Ocitli jsme se opět na nádvoří, ani jsme nevěděli jak. Zůstala trvalá, takřka neuvěřitelná vzpomínka, pár fotografií a tato zpráva.

Několik týdnů na to pan prezident přislíbil svoji záštitu nad Všesokolským sletem 2006.

Ivan Steiger

Na shledanou v Oetzu

Oetz je městečko v Tyrolsku, ležící při vjezdu do údolí, kterému dalo svoje jméno - Oetztal. Je to údolí nedlouhé, bohaté na přírodní krásu, lemované po obou stranách nejen kopci, ale i horami-řada z nich dosahuje výšky přes 3000 metrů. Malebné oetztalské údolí končí průsmekem, který už dlouho v předřímské době spojoval obyvatele severní a jižní strany alpského hřebene. Půvabný kousek země, připravený potěšit nejen návštěvníky hle-

dající odpočinek a pohodlné procházky, ale i nadšené sportovce lyžaře, horolezce a vysokohorské turisty. Těšili jsme se na naše občasně návštěvy tohoto údolí a vzpomínky na lyžařské dovolené v Oberurglu s kaplí sv. Václava a na jejich českého faráře Dr. Hrbatu zůstávají nezapomenuty.

Vedle přírodních krás má pro nás, české a slovenské poutníky, Oetztal jednu osudo-

vou připomínku: v roce 1884 tragicky zahynul v řece Tyroler Ache, protékající údo-

lím Oetztalu, zakladatel Sokola Dr. Miroslav Tyrš.

Na jeho památku dala Americká Obec Sokolská zapustit do kamene na břehu řeky Tyroler Ache v blízkosti, kde bylo nalezeno Tyršovo tělo, bronzovou desku.

V roce 1974 jsme díky neúnavnému úsilí br. Jožky Pejškara založili mnichovskou sokolskou jednotu. Náš první společný výlet, v roce 1974, vedl do Oetzu, k pamětní desce Dr. Miroslava Tyrše. Chtěli jsme uctít zakladatele sokolského hnutí, jeho úsilí a obětavou práci pro rozvoj a šíření sokolské myšlenky. O našem zájezdu do Oetzu jsme informovali i sokolské jednoty ve Švýcarsku, takže nás na našem prvním výletu doprovodili i bratři a sestry ze Švýcar. Společný večer jsme strávili u táborového ohně na louce v Piburgu, vesničce, asi dva kilometry vzdálené od Oetzu. Zahajovací řeč pronesl br. Pejskar. Soustředil se v ní hlavně na cíl sokolské výchovy, její zásady a na naše možnosti, jak pokračovat na úkolech, které Tyrš vložil do sokolského programu. Od tohoto roku udržujeme tradici sokolských setkání v Oetzu, t.j. na louce v Piburgu, až do dnešních dnů.

Tyrš nezaložil jen organizaci tělovýchovnou, ale, jak připomněl br. Bidlo při třicetiletém výročí založení naší jednoty, vyžadoval v Sokole též výchovu morální. Tyrš chtěl, aby členové Sokola byli schopni zachovávat mravní normu, která je předpokladem harmonického vývoje společnosti. Tím se stala sokolská výchova náročnou a obtížnou. Nedodržování

Tyrš chtěl, aby členové Sokola byli schopni zachovávat mravní normu, která je předpokladem harmonického vývoje společnosti. Tím se stala sokolská výchova náročnou a obtížnou. Nedodržování

Tyrš chtěl, aby členové Sokola byli schopni zachovávat mravní normu, která je předpokladem harmonického vývoje společnosti.

Volejbalový turnaj BASILEJ 2005

Naše sokolská organizace přijala pozvání Sokola Basilej a zúčastnila se již podruhé smíšeného mezinárodního volejbalového turnaje v Basileji ve dnech 9. až 10. dubna 2005.

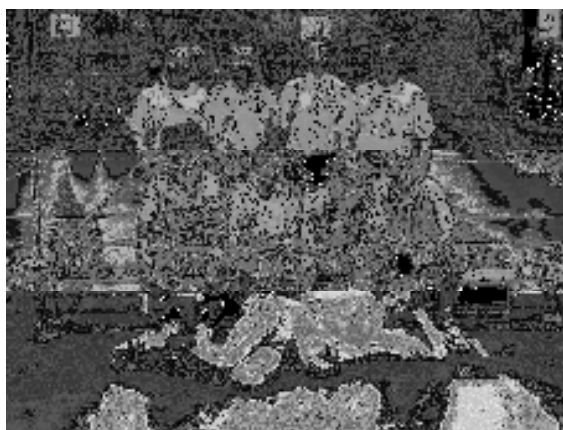
Již naplánovaná cesta do Basileje skýtala pro účastníky zájezdu mnoho nečekaných překvapení. Náš řidič Tomáš Hinšt nám chtěl ukázat jednak krásy

Bodamského jezera a zároveň se pokusit zkrátit námi naplánovanou a vyzkoušenou

trasu. Pozval nás tedy na překrásnou projížďku „Férou“ do Kostnice, kde jsme měli údajně najet na dálnici do Curychu a tak si podstatně zkrátit a zpříjemnit tuto cestu. Vše se podařilo, až na zajížďku po dálnici na Stuttgart ... Ale jinak bylo vše v pořádku.

Bratr Bidlo, který na nás v té době již dvě hodiny marně čekal na dálničním odpočívadle před Basilejí se vrátil domů a zjistil, že jsme jej telefonicky informovali o našem pozdním příjezdu, a celý promrzlý se opět vypravil na místo srazu. Ale marně. Naše hrdost a navigační schopnost

opět zvítězila a proto jsme se vydali sami na místo našeho ubytování, do protiatomového bunkru. Dorazili jsme včas, ale bylo zamčeno a naši spolubydlící z Ostravy se nacházeli na prohlídce města. Bratr Bidlo propadl zatím zoufalství, popadl jej hrozný vztek a z neznámých důvodů s námi odmítl nadále komunikovat. Ještě, že máme v Basileji sokolské přátele v osobě bratra Jordána mladšího, který se

okamžitě dostavil a za pomoci místní Policie zajistil dozorcího bunkru, který nám po dlouhém přemlouvání bunkr otevřel a nechal alespoň odložit naše zavazadla.

Vypravili jsme se do města a je nutno podotknout, že byla v Basileji neobvyklá zima, která nás posléze zahнала zpět do našeho příbytku. Bunkr byl již obydlen a naši sokolští přátele z Ostravy nás vlídně a přátelsky přivítali, což mělo za následek krásně prožitý večer při kytarách a při dobrém moku.

Leč hodina pravdy udeřila, přišla neděle a volejbalový turnaj. Z celkového počtu devíti přihlášených družstev bylo sedm ze Švýcarska a ostravské a naše mnichovské tvořilo turnaj s mezinárodní účastí. Boj byl nekompromisní a na celkem dobré, dá se říci výborné úrovni. V turnaji zvítězilo s naprostou převahou mužstvo z Ostravy, my jsme se umístili na velmi dobrém pátém místě, ale měli jsme na víc. Podcenili jsme některé zápasy a to byla velká chyba.

Co říci závěrem? Jen pochválit organizátora, Sokola Basilej za velmi dobrou organizaci a průběh turnaje, za vlídné a bratrské přijetí, za krásná slova bratra Bidla závěrem, se kterým jsme se zase usmířili, poděkovat všem zúčastněným týmům za účast a příkladné sportovní jednání.

Dovolte mi jako náčelníkovi poděkovat i našim bratrům a sestrám, které bez ohledu na volný čas a finanční náklady s turnajem spojené výborně reprezentovali naší organizaci Sokola Mnichov v zahraničí. Jmenovitě bych chtěl poděkovat

Daniele, která nás jako jediná ze sester reprezentovala a starala se i o naši kuchyni, bratru Martinovi za vzornou přípravu a celkové proviantní zabezpečení zájezdu a kulturní obohacení programu ve hře na kytaru, bratru Milošovi za zajištění výpomoci v obsazení týmu další ženskou spoluhráčkou, Tomášovi H. za dopravu a výbornou hru na strunné a foukací nástroje, Tomášovi M. a Petrovi za reprezentaci a účast. A nakonec všem za dobrou náladu a výbornou partu.

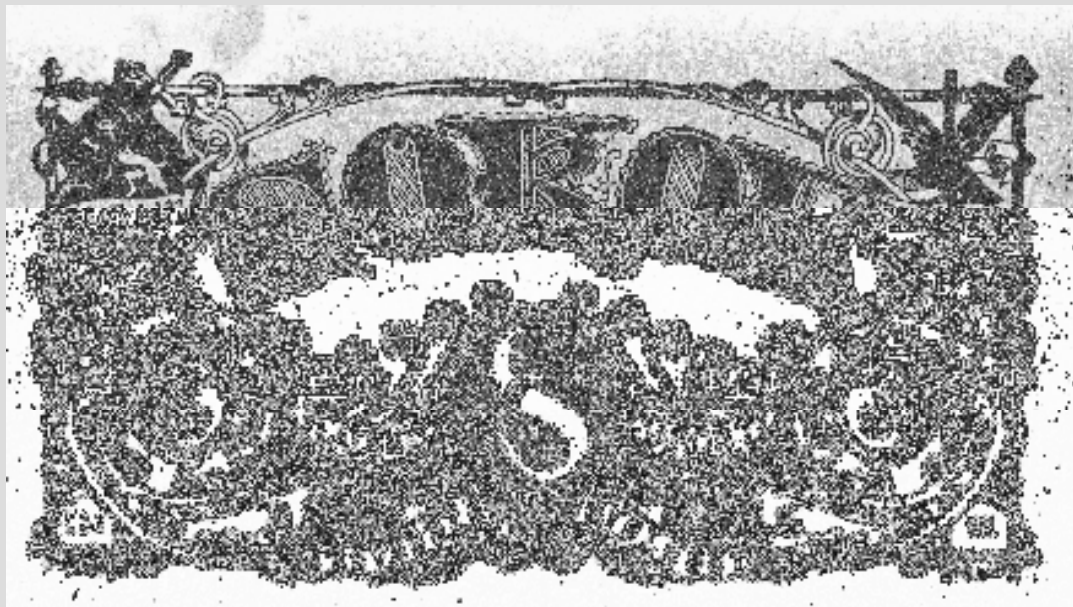
Zbylo nám jen zavzpomínat na zemřelého bratra Petra Reka, na kterého jsme při nástupu všichni zavzpomínali a který nám chyběl při závěrečném rozloučení, protože jeho houslové sólo nám všem zůstalo v paměti z jeho loňské účasti.

Těšíme se na příští rok a budeme se snažit vybojovat lepší místo než letos, i když není důležité vyhrát, ale zúčastnit se.

Se sokolským pozdravem

Bratr náčelník Zdeněk Hanzl

Sokol

Z knihy Antonína Hinšta „Tři věže v erbů“, pojednávající o životě v Bučovicích, městě autora dětství v druhém desetiletí Československé republiky.

Sokol u nás založili už koncem minulého století, ale sokolovnu si mohla jednota dopřát až skoro k desátému výročí republiky. Řešení vytouženého stánku však nebylo nejšťastnější, protože ti, kdo o jejím vzniku rozhodovali, se řídili komerčními ohledy víc než potřebami specificky cvičebními, popřípadě širě kulturními. Byl to vlastně jen sál. k němuž na jednom konci přilepil architekt vstupní prostor s pokladnou, byteček nájemce restaurace a záchodky. Nade všemi přílepkami se v prvním patře nacházely místnosti restaurace přimykající se k sálové galerii s projekční kabinou. Rozsáhlým šenkem bylo možno vstoupit na balkon, z něhož občas při slavnostním shromáždění - třeba v předvečer dvacátého osmého října - mluvil někdo lokálně významný: pan starosta města, jindy bratr starosta Sokola, pan ředitel gymnázia, některý z panů profesorů, eventuálně učitelů nebo někdo z partajních potentátů před volbami. Na opačném konci uzavíralo sál prostorné a na tehdejší dobu slušně vybavené jeviště. V normálních dnech - tedy když se jeviště nepoužívalo - visela před oponou projekční stěna řečená "plachta", neb v sobotu, v neděli a ve středu "hrálo kino", tehdy zlatý hřeb programu mládeže, počínaje zhruba druhou obecnou. Kino, ach kino! No moment, ale kde měl bučovický Sokol tělocvičnu? A měl ji vůbec? Ovšemže měl, jak by se jinak mohlo cvičit! A jako v každé jednotě se cvičilo u nás hodně! Tělocvična byla pěkná, kompletně vybavená, s parketami - nám klukům se zdálo, že nemůže být lepší. Byla v gymnáziu a Sokol v ní nájem-

cem. Chyběla v sokolovně, ale nechyběla v plánu rozšíření budovy. Napřed se holt muselo na přístavbu vydělat - to chápali i rebelanti.

Cvičilo se čtyři dny v týdnu: ženy v pondělí a ve čtvrtek, muži v úterý a v pátek. Říkám-li ženy, muži, myslím tím ovšem všechny lidské bytosti rodu ženského či mužského; tedy žákyně a žáci od pěti odpoledne do šesti, dorost od šesti do sedmi, starší generace od sedmi do osmi, ale málokdy se skutečně v osm končilo. Zvláště v přípravě na veřejná cvičení, akademie nebo dokonce slety se na hodiny nehledělo. Hlavně přes zimu chodilo nás kluků pravidelně do cvičení hodně přes třicet, někteří špunti z okolních vesnic - i když se pár měsíců v roce vraceli přes pole domu za tmy. Nevzpomínám si však ani na jeden případ, že by se někomu za léta něco přihodilo. Bylo-li v prosinci nebo lednu nevlídně, čekávali přespolní žáci na své starší dorostenecké kamarády; v partě to bylo přece jen veselejší.

Do cvičení jsem začal chodit dřív než do školy, ještě mi nebylo pět. Dostal jsem dvoje nové glotové trenýrky, modré a černé, pár bílých triček a cvičky - cvičební lehoučké baťovky s jemnou kůží vespod. Ta umožňovala báječné klouzaní po vyleštěných parketách, když jsme se pár minut před začátkem, po převleknutí v šatně vhrnuli do tělocvičny, až dveře praskaly. Každý chtěl být v tom žádoucím prostoru první a léta nepomáhaly domluvy, zákazy a někdy i výchovné pohovky našich bratru cvičitelů, obyčejně rekrutovaných z řad mladých dělníků a učitelů, kteří prošli pražskou cvi-

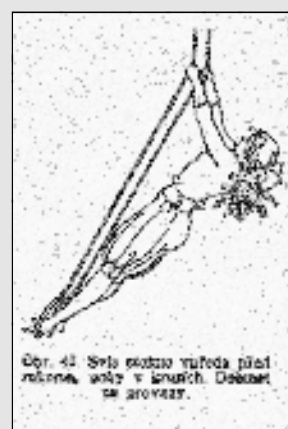
čitelskou školou ČOS v Tyršově domě. Kdo se šťastně prodral praskajícím uchem jehly a překročil práh tělocvičny, měl vyhráno. Hurá po parketové klouzačce do nejbližšího rohu a pak zase v úhlopříčce na druhou stranu. To byla pro nás nejsprávnější rozsvička. Samozřejmě ta normální, obvyklá, zařazená do cvičebního plánu přišla taky, ale to už nebylo ono.

Do jednotlivých družstev byli zařazeni podle věku První družstvo nejstarší žáci dvanácti až čtrnáctiletí, v ostatních družstvech postupně vždy mladší, v posledním myslím tehdy pátém pak my nejmladší prckové. Obyčejně si nás vzal jako cvičitel sám bratr starosta Souček, profesor právě toho gymnázia, v jehož tělocvičně jsme cvičili. Při každém cviku nám pozorně dával záchranu a povzbuzoval naši odvalu i zdravou ctižádost. Tak třeba při skocích na žíněnku z plošin zavěšených na špruslích žebře. Začínalo se od půl metru. Každý postupně jak stál v družstvu, vylezl po sousedním žebří do úrovně plošiny, přestoupil, seskočil, po doskoku jako závodník na vteřinu znehybněl v pozoru a odpochoval na konec družstva. Tak do výše jednoho metru to bylo bezva, skákali jsme v tempu jeden za druhým a mnohdy tlumený chichot provázel toho, kdo neuposlechl dobré rady cvičitele a místo na špičky doskočil tvrdě na paty s následným žuchnu tím na zadek. Chichot však slábl úměrně s narůstající vzdáleností plošiny od žíněnky. Ale nikdo se nechtěl vzdát! Skočit z výšky půldruhého metru už vyžadovalo od takového žáčka druháka nebo třetáka pořádnou porci odvahy. O pár centimetrů výš jsme sice ještě stačili jakžtakž potlačit třesení, ale pomocnou ruku bratra cvičitele už neodmítl nikdo. Pouhé sevření jeho ukazováku upocenou dlaničkou skokana dělalo z opatrníka hrdinu.

Ale náš Sokol nebyl jen tělocvična. Třeba sokolské divadlo! Už tenkrát jsem byl ochoten dělat všechno, všecičko. Jen abych byl při tom, abych mohl cítit tu báječnou vůni šminky, prachu a barev, jimiž byly namalovány – tak krásně namalovány – kulisy. Na co teď vzpomínám, jsem si samozřejmě uvědomoval až jako osmiletý, eventuálně ještě starší kluk – ačkoliv účinkovat jsem začal hodně dřív – někdy kolem třetího roku Ve veselohře "Matka Kráčmerka" jsem jako dítě představoval

pár minut na jevišti rovněž dítě. Vzpomínání si na to jen zcela nezřetelně, a kdyby mi to byla maminka nad dnes už vybledlou fotografií ještě v dětství párkrát nepřipomínala nebo kdyby tato skupinová dokumentační fotografie účinkujících vůbec neexistovala, pak bych asi o svém prvním setkání s lehkou múzou neměl potuchy. Ale na fotce se vidím v docela dobré společnosti vesele pózujících před objektivem v sokolské zahradě Pravděpodobně se fotografovalo v neděli dopoledne při informativní schůzce aby se zhodnotila sobotní premiéra.

Ten opravdový divadelní křest jsem dostal až někdy na jaře před desátým všesokolským sletem v osmatřicátém. Tehdy hrálo naše sokolské divadlo v rámci sletové dramatické soutěže "Nezbedného bakaláře" v režii dr. Jiřího Švarcbergra. Ji na k přednosty okresního soudu, který zároveň tak výborně zahrál hlavní roli. Ale nejen on, celý ten nadšený ansambl podal tenkrát výkon srovnatelný s profesionálními divadly. Výsledkem pak byla první cena. Připadla mi úloha Mendíka nejmladšího z rakovnických studentů. Pár štěku neboli pár vět či jenom slov v několika málo výstupech, ale já jsem byl tehdy svou rolí nadšen. Vzrušovala mě už možnost být přítomen na zkouškách v jevištním prostoru, mít možnost pozorovat při neustálých opakováních scén zdokonalování pojetí role jednotlivými herci, slyšet zpřesňování jejich dikce, vidět neustále ukázněnější gestikulaci, ovládnutí těla a pohyb účinkujících v prostoru jeviště. Začal jsem si uvědomovat jak důležitá je nejen osobitost projevu herce při vytváření postavy, ale především, že herec musí vlastně pro sebe určit, vymyslet charakter figury, kterou představuje, a pak tento svůj vymyšlený model co nejdůsledněji ve hře ztvárnit, interpretovat – samozřejmě ve shodě s režisérem. Mlhavě, zjednodušeně jsem tehdy tuto problematiku tušil a chtěl jsem i ze své male roličky "něco víc" udělat. To, že musím splnit minimální požadavky jasnosti řeči, správného přízvuku a nesmím porušovat spád dialogu, jsem přijal během zkoušek za triviální samozřejmost. ale jak před publikem, když ne zrovna zazářit, tedy aspoň nepatrně, ale viditelně zajiskřit – to byla jiná. Pořád jsem nemohl na nic přijít.

A pak tedy přišlo první představení. Samozřejmě všichni účinkující měli odpovídající kostýmy, případně paruky. 1 k mému starodávnému studentskému oblečení náležela paruka – rezavá střapatá, s gustem jsem ji vzal na vědomí a hned také vyzkoušel, jestli mně pasuje. Vše v pořádku. Když se při premiéře poprvé rozhrnula těžká, temně červená sametová opona, nebyl to pro mne zrovna příjemný pocit. Ležel jsem v popředí na peci hlavou do hlediště. Zavanul chladný proud vzduchu, pronikající za ubíhající oponou z hlediště, a nepřipraveného "spáče" na peci by mohl vyprovokovat kouknout, co

se děje – jen tak nenápadně štěrbinou mezi víčky. Kdyby byl opravdu nepřipravený, netrévaný byl by svou polohou nad černou propastí hlediště na pár minut šokován, vyrazen ze hry, odepsán a představení by skončilo skoro dřív, než začalo. Naštěstí jsem měl již zkušenost z několika posledních zkoušek, hlavně z

generálky, ale i když jsem věděl, co mě nemine, přece jen čekání na rozhrnutí opony dva metry nad zemí v poloze ležícího střelce už tak dost mou obvyklou velkou trému nijak nezmenšovalo – ba naopak. No bohudíky klaplo to tenkrát vždycky a začátky představení zůstaly začátky. Na peci jsem se podle textu probudil, protáhl, zazíval, podrbal si paruku – když právě v tom okamžiku diváctvo v temnotě sálu zabralo, zasmálo se. A také mně se současně rozsvítilo – vždyť to je to správné, jednoduché gesto pro kluka Mendíka! No, trochu jsem to asi v prvním představení přehnal, protože s pochvalou za dobrý nápad mi pan režisér taktně naznačil, že i na jevišti platí staré moudré "čeho

je moc, toho je příliš". V příštích reprízách jsem se pak poškrábal na hlavě vždy už jen asi dvakrát. Velice jsem se musel ovládat, neb ta paruka – potvora – uvnitř podšitá hrubým plátnem tolik svědila!

Sportovním divadlem na cvičišti bývalo každoročně před prázdninami veřejné cvičení. Žádná spartakiáda! To slovo jsme tenkrát vůbec neznali. Veřejná cvičení – co vše se za těmi dvěma slovy skrývalo, kolik příjemných očekávání a slastných pocitů! Vůni dlouhých, světle růžových párků ohřívaných ve speciálním hrnci, pod nímž se topilo štípaným dřevem, eventuálně dřevěným uhlím, tedy tu vůni bych poznal okamžitě ještě dnes. Takových párkových stanovišť bývalo obvyčejně několik a každý, jemuž z přemíry dojmu vyhládlo, dostal k páрку na papírovém tácku samozřejmě hořčici s křenem a podle výběru housku, nebo krajíc chleba. My kluci jsme už měli pevné pořadí zájmu, po cvičení malinovou nebo citrónovou sodovku, potom třeba mezi jednotlivými doušky voňavý párek, a protože jsme se při cvičení i bohaté svačině zahřáli, následovala zmrzlina natlačená v několika družích do křupavých oplatkových kornoutu dřevěnou lopatkou. Po chvíli oddechu a po kulturním zážitku z dalších vystoupení nezaškodil zákusek z bufetu, do něhož samozřejmě přispěla svými lahodnými výtvary většina sester i dobře prosperující cukrářství bratra Šlahory – pro reklamu a vůbec podle neporušitelného zvyku.

Sokol – to nebyl jen název spolku, jen příležitost ke cvičení, organizace s desítkami jiných organizací v jedné řadě. Sokol prolínal životem jako osvěžující balzám, byl pro nás kluky a děvčata první republiky tolik potřebným vyvážením školy a kostela. Ale nekonkuroval jim. Okřesával naše tělesné schránky v tělocvičnách a na hřištích, aby dokázaly podpořit svěžest našich dušiček, jejich schopnost poznávat, zvažovat, rozhodovat se. Vážít si svého mladého státu. V zdravém těle zdravý duch – program, který jsme chápali, považovali ho za rozumný, ale který jsme také na své kondičce rok od roku zřetelněji pociťovali. U nás doma

byl Sokol doma. Mamince splýval s nejkrásnějšími zážitky jejího mládí. Dovedla o tom zasněné vyprávět obyčejně při žehlení nebo štipování punčoch, když jsem, sedě na štokrleti někde blízko ni s podepřenou bradou, zaujatě naslouchal jejímu polohlasnému vzpomínání Poprvé cvičila na sletě v roce 1912. ale nejkrásnější prý byl v roce dvacet To se tatínek ještě plavil domu z války, jako ruský legionář na palubě americké lodi Tomas někde v Rudém moři. Zato měl před maminkou náskok, že se účastnil už pátého sletu v roce 1907. Co účastnil, byl už tehdy členem sletového náčelnictva a že to byla svatá pravda, to dokazuje tablo reproduované ve sletovém památníku, kde je také tatínkova podobizna v pravém spodním rohu. Když přišla na to mezi kluky řeč, tajně jsem těžký památník vynášel ven a hrdě podával důkaz nevěřícím. No kolikrát i ti z orelských rodin čučeli, trochu myslím záviděli, ale neřikali nic. Kolikrát mně jich bylo až líto -jakmile padlo slovo o cvičení, o Sokole, jakoby se styděli. Oni taky měli "cvičení", ale zdálo se, že jen tak na oko, jen se po Sokolech opičili - grund však chyběl. Zato naši většinou docela prima orelští kamarádi nemohli - spíš předci

a tehdejší situace zvláště na venkově. Trochu se tak pravda nahlodávala "jednota národa", ale moc ne. Adolf za hranicemi nás postupně sblížoval. Rozumní tušili, co by se mělo a co nemělo, ale sami obyčejně v tomto směru na svou moudrost doplatili. Tak v Křenovicích vzkvétala tradičně silná sokolská jednota. Několika sousedům to začalo vadit a přišli na pana faráře, že to tak dál nejde, aby prý jim pomohl založit Orel. Dobry a pravděpodobně ještě mladý pastýř se zamyslel a po chvíli odvětil, že kdo prý se chce modlit, ať jde do kostela, kdo chce cvičit, ať jde do Sokola. A bylo po komedii. Na čas. Konzistoř potřebovala v krátké době pana faráře v jiné farnosti a v Křenovicích pak ten Orel založili přece. Uf - božíčku, kam jsem se až dostal, kamsi do Křenovic. A zatím jsem chtěl jen připomenout, jak to bylo prima, že Sokol existoval, že ho kdysi Tyrš s Fügnerem založili. Kdo ví, jestli by byl tatínek bez sokolování tu Sibír vydržel a o kolik pěkného by byla maminka ošizena. Vůbec kdo ví, jestli bychom byli takoví vlastenci, jací jsme byli - my kluci. Sice nám už tenkrát znělo heslo "Tužme se!" jaksi starosvětsky - ale tužili jsme se. Přece tam se svět hne, kam se síla napře.

Sokol Mnichov na cestách.

Po stopách Káji Maříka v Brdských lesích

V rámci "Kalendáře akcí 2005" Sokola Mnichov přišlo 4. června na řadu setkání našich členů v Čechách a sice pod názvem "Po stopách Káji Maříka v Brdských lesích".

Sraz byl v 10,30 hod. na parkovišti u Koněpruských jeskyní. Ty byly v roce 1959 zpřístupněny veřejnosti. Sešlo se 24 členů z Mnichova a dvě malá děvčata. Podle programu jsme měli pokračovat dále na oběd do Dobříše s pozdější návštěvou zámku a k večeru se zastavit na grilování u našeho starosty Jendy Trunčíka s manželkou v jejich novém letním sídlem na Chouzavé.

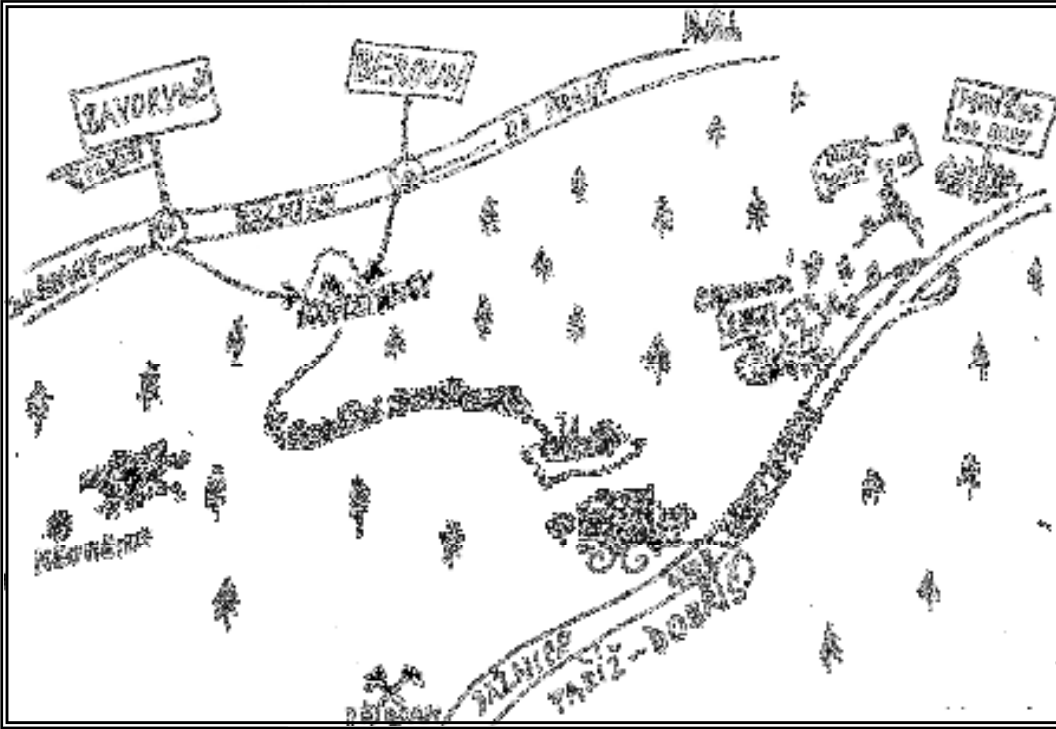
Při srazu si vzal bratr starosta slovo a ozná-

mil změny programu těmito slovy:

"Zakoupil jsem u příležitosti tohoto setkání jedno celé prase, které se musí asi osm hodin grilovat a tak po návštěvě jeskyní pojedeme k nám na malé občerstvení, potom na prohlídku zámku a později na večeři. Zvu Vás tímto na oslavu dokončení naší stavby." My "velkoměstské děti" a grilovat celého vepříka? Se změnou jsme ale okamžitě souhlasili.

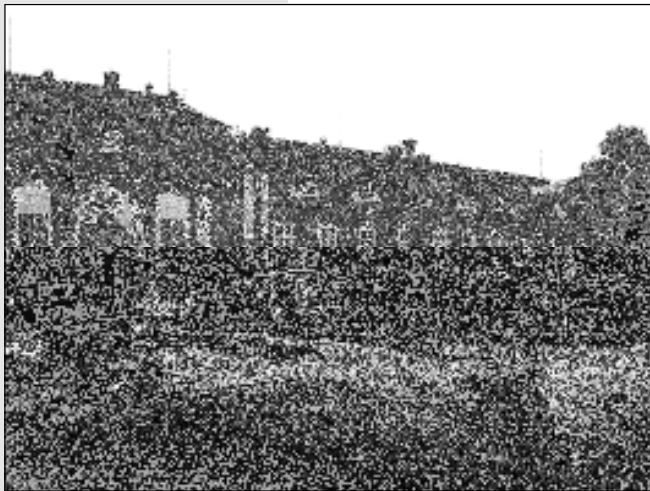
Prohlédli jsme si několika patrové jeskyně, kde z nejnižšího místa jsme na povrch překonali 382 točitých schodů a vydali se v koloně jedenácti aut na cestu do Chouzavé k Trunčíkům.. Cestou někdo viděl mezi

Berounkou se v knihách píše již v roce 1245, že neznámý feudální pán jménem Dobřich zde postavil dřevěnou pevnost na ochranu tehdejší obchodní Zlaté stezky. V první třetině 14. století byl Janem Lucemburským na místě této pevnosti postaven gotický hrad. Koncem 16. století byl západně od hradu postaven renesanční zámek, který byl v roce 1630 zakoupen Brunem Mansfeldem a později v roce 1675 přebudován na barokní sídlo se zámeckou zahradou a parkem. Po druhé světové válce byl

stromy malého chlapce, a že to byl možná vnuk "našeho" Káji Maříka.

Dalším překvapením malého občerstvení byly kopce koláčů všech druhů od jablkových, tvarohových, makových a ještě jiných, které obětavě upekla vlastní sestra Jendy Trun-

číka, servírované s výbornou kávou. Po prohlídce celého sídla, včetně velkého grilu s velkým a točícím se prasetem, jsme odjeli do Dobříše na prohlídku zámku.

O tomto území, ohraničeného Vltavou a

zámek zestátněn a po restituci v posledních letech vrácen zpátky rodině Collorodo-Mansfeld. Prohlídka zámku s průvodcem stála za to. Návštěvu můžeme jen doporučit.

V teplém slunečném podvečeru jsme se vraceli k hodování, k čekající grilované pochoutce. Jen pro nezasvěcené - jak nás poučil řeznický mistr - veprík má mít optimální váhu jen do sedmdesáti kilogramů, vnitřní teplota nesmí během grilování překročit 72°C, aby se nespálila kůžička. Oheň má být jen na obou koncích grilu tak, aby všechna šťáva nevytekla. Tím se také zároveň ma-

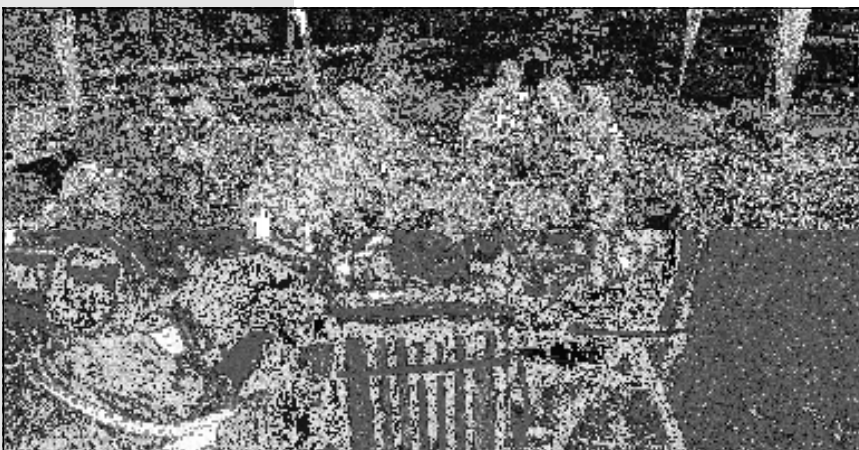

so
udí.

Byla to báječná dobrota. Jako příloha se podávaly rozličné zeleninové saláty, chléb a pivo ze sudu.

Večer byl zakončen u táborového ohně se zpěvem a za zvuku ukulele. K hájovně Káji Maříka jsme se z časových důvodů vůbec nedostali, ale štedrá pohostinnost Jendy a Alenky Trunčíků nám to více než nahradila.

Sepsal Váš bratr Tino

SOKOL CUP Mnichov 2005

Na začátku byla jen taková myšlenka, která vznikla v průběhu našich účastí na volejbalových turnajích v zahraničí a hlavně ve Švýcarské Basileji, kam jezdíme již pravidelně každý rok a velice rádi. Proč tedy neuspořádat také náš vlastní turnaj v Mnichově?

Neměli jsme s pořádáním podobných akcí vůbec žádné zkušenosti, chyběly nám finanční prostředky, sponzoři, vybavení, řádná tělocvična a slušné ubytování pro účastníky turnaje. Měli jsme i strach, zda se náš Sokol Cup, jak jsme turnaj náhodně nazvali, setká s odezvou a zájmem o účast

na něm, zda se přihlásí dostatek mužstev, zda vše organizačně zvládneme, no prostě na začátku byl velký otazník a my stáli před ním.

Jako správní Sokolové jsme se vrhli do práce,

svolali několik schůzí, rozdělili úkoly a začali organizovat. Nejprve jsme požádali o finanční dotaci ministerstvo zahraničí České republiky, prostřednictvím Generálního konsulátu v Mnichově, kde nám byla jednoznačně přislíbena pomoc a podpora.

Posléze jsme provedli průzkum účasti evropských mužstev prostřednictvím elektronické pošty a musíme na sebe také prozra-

dit, že jsme termín turnaje zvolili tak šikovně, aby připadl na dobu konání slavného

„OKTOBERFESTU“, tedy pivních oslav, které se konají každoročně v Mnichově a přitahují spoustu návštěvníků z celého světa. Najednou se vše rozjelo, začal být zájem, někdy až velký a my začali s přípravou turnaje. Bylo potřeba zajistit hlavně ubytování pro nejméně sto osob a to není vůbec jednoduché a hlavně ne v době Oktoberfestu. Podařilo se nám zajistit tělocvičnu od našeho spřáteleného tělovýchovného spolku SV Schwabing, kde bylo možno všechny účastníky turnaje ubytovat po dobu dvou nocí s vlastními spacáky na podlaze tělocvičny, ale na to jsou naši sportovci zvyklí. Dále bylo nutno zajistit tělocvičnu na samotné zápasy turnaje o víkend, což není také jednoduché, ale díky městu Mnichov se nám podařilo obstarat velmi slušnou halu ve středu města a ještě velice blízko samotného Oktoberfestu.

Do přípravy turnaje byla zapojena celá naše organizace, každý pomáhal a přispěl podle svých sil, schopností a možností, aby se celý turnaj vydařil a hlavně aby přilákal příští rok další zájemce.

Turnaj zahájil slavnostním projevem Generální konsul České republiky v Mnichově pan Borůvka

Sokol Cupu, který se konal ve dnech 1.10 a 2.10.2005 se zúčastnilo celkem 14 evropských mužstev z Čech, Sloven-

ska, Rakouska a Německa a byla velická

škoda, že nám na poslední chvíli odřeklo účast mužstvo ze Švýcarska. Samotný turnaj zahájil slavnostním nástupem bratr náčelník Zdeněk Hanzl, který předal slovo starostovi Sokola Mnichov Jendovi Trunčíkovi, který přivítal všechna zúčastněná mužstva a poté pozdravil náš turnaj slavnostním projevem Generální konsul České republiky v Mnichově pan Borůvka.

v tuším boji zvítězili a obsadili třetí místo.

Po skončení turnaje byl proveden slavnostní nástup k vyhlášení vítězů a předání cen a diplomů. Turnaj slavnostně ukončil starosta Jenda Trunčík, který poděkoval všem za vzorný průběh turnaje, za organizaci a sportovní chování všech účastníků.

Družstva, která obsadila první tři místa byla

odměněna poháry a diplomy a každé zúčastněné mužstvo bylo též odměněno diplomem a cenou útěchy.

Po dobu celého turnaje bylo velice dobře postaráno o gastronomii a pohodu všech účastníků formou prodeje teplých i studených nápojů, párků, výborného guláše a pečiva za lidové ceny.

Organizace a průběh turnaje byly velice

Mužstva byla rozdělena do dvou skupin, ve kterých bojoval první den turnaje každý s každým. Zápolení bylo povzbuzováno za velké účasti fanoušků ze všech zemí a to v mateřské češtině. Samotný

turnaj vyvrcholil pak v neděli 2.října, kdy se již bojovalo o umístění družstev na turnaji a zlatým hřebem byly pak finálové zápasy o umístění na prvních místech.

Na prvním místě se umístilo mužstvo Mustangové Praha, které se střetlo ve finále s neméně dobrým mužstvem Sokol Svinov 1, které obsadilo po dramatickém boji druhé místo. O třetí místo na turnaji se svedl nelítostný boj mezi Sokolem Skalica ze Slovenska a Sokolem Jinovice 2. Slovenští volejbalisté

dobře zajištěny a časově zvládnuty bez

jediné chybičky. Po dobu turnaje nedošlo k žádnému zranění a nálada byla po celou dobu přímo fantastická. Ubytovací tělocvičnu opustila mužstva ve vzorném stavu.

Všichni účastníci pak poděkovali potleskem a skandováním Tomáši Mrtvému, který má největší zásluhu za vznik, organizaci a průběh našeho nového Sokol Cupu Mníchov 2005 a kterému bych chtěl touto cestou ještě jednou oficiálně poděkovat.

Poděkování pak patří všem, kteří se celou dobu vzorně starali o průběh a organizaci turnaje a také těm, kteří nás na tomto turnaji statečně reprezentovali.

Mělo to jedinou chybu, bylo zase málo gu-láše, ale to příště napravíme, slibujeme.

Se sokolským pozdravem Nazdar

Bratr náčelník Zdeněk Hanzl

Celkové pořadí

Umístění	Tým
1	Mustangové
2	Sokol Svinov 1
3	Sokol Skalica
4	Sokol Jinonice 2
5	Sokol Křemže 1
6	Sokol Svinov 2
7	Sokol Jinonice 1
8	Sokol Hrabůvka
9	Sokol Plesná 1
10	Sokol Plesná 2
11	Sokol Křemže 2
12	Sokol Mníchov
13	Sokol Vídeň
14	Sokol Říčany a Radošovice

		1. set	2. set	3. set	Body	Skóre
Finálová skupina	Sokol Svinov 1	29 : 27			2	69
	-	22 : 25			1	68
	Sokol Skalica	18 : 16			0	42
	Sokol Jinonice 2	22 : 25			2	50
	-	20 : 25				
	Mustangové	0 : 0				
1. - 2. místo	Sokol Svinov 1	23 : 25			0	42
	-	19 : 25			2	50
	Mustangové	0 : 0				
3. - 4. místo	Sokol Skalica	25 : 14			2	57
	-	17 : 25				
	Sokol Jinonice 2	15 : 13			1	52
5. - 6. místo	Sokol Křemže 1	18 : 25			2	58
	-	25 : 19			1	52
	Sokol Svinov 2	15 : 8				
7. - 8. místo	Sokol Hrabůvka	18 : 25			0	39
	-	21 : 25			2	50
	Sokol Jinonice 1	0 : 0				
9. - 10. místo	Sokol Plesná 2	25 : 19			1	52
	-	17 : 25			2	59
	Sokol Plesná 1	10 : 15				
11. - 12. místo	Sokol Mníchov	14 : 25			0	26
	-	12 : 25			2	50
	Sokol Křemže 2	0 : 0				
13. - 14. místo	Sokol Říčany a Radošovice	22 : 25			0	41
	-	19 : 25			2	50
	Sokol Vídeň	0 : 0				

Kalendář akcí 2006

Datum	Akce	Organizuje
Únor	Valná hromada s volbou nového výboru	výbor
Březen	Lyžování – Sudelfeld	Jirka Hofman
Duben	Turnaj v Basileji	Zdeněk Hanzl
Květen	Sokolské setkání v Oetzu	Zdeněk Hanzl
Červen	Grilování	
Červenec	Všesokolský slet v Praze	Jan Trunčík
Srpen	Setkání sokolských důchodců v mnichovské	Eva a Ivan Steiger
Září	Horská túra	Jirka Hofman
Říjen	Sokol Cup 2006	Tomáš Mrtvý
Listopad	odpočinek	
Prosinec	Mikulášská zábava v Českém centru České vánoční koledy na Viktualienmarktu	Jarka Unger, Zdeněk Hanzl

Pravidelně se scházíme každé pondělí ve Schwabingu, v tělocvičně školy v **Haimhauserstraße 23.**

18:00 až 19:00 gymnastika

19:00 až 21:00 volejbal

... a poté posezení ve Schwabinger Stub'n

V době školních prázdnin se necvičí.

SOKOLÍK, Nepravidelný zpravodaj TV Sokol Mnichov

Vydává: TV Sokol München – Tělocvičná jednota Sokol München e.V., VR 11107
c/o Tomáš Mrtvý, Balanstraße 168a, D-81549 München, tel: +49 89 68096784
email: tomas.mrtvy@sokol-muenchen.de
web: www.sokol-muenchen.de

Redakce: Jiří Hofman, jiri.hofman@sokol-muenchen.de

Tisk: PALETA, spol. s.r.o., www.paletatisk.cz